

כך, בימעת במיסרה, היה הכז מוכן כדי לסגור קצת את הכרוז.

מכת העולם משתנה

העולם המערבי הגיב על סגירת הכרוז כשם שכל אדם מגיב כאשר ביריון חונק את גרונו. הוא זעק. אבל לא עזב על דעתו שזאת עקובה להיות הניקטמויות, ראשיתה של מהפכה שתשנה את פני העולם.

התופעה נראתה זמנית וחולפת, תופעת-לוואי של המילי-חמה ליד תעלת-סואץ. כאשר הטילו הערבים חרם על הולנד, בגלל ידידותה לישראל, הגביר הדבר את הרושם שכל העניין אינו אלא תימרון ערבי לשעה קלה, ושאר היהרגעה וההסדר, יחזור הכל לקדמותו.

גם ישראל התייחסה אל התופעה כאל איום מוגבל, העלול לדחוף את האמריקנים והסובייטים להסדר כפוי, ולקלקל עוד יותר את היחסים בין ישראל ואירופה. החשש המירבי היה שהערבים ינסו ללחוץ על אירופה, כשם שלחצו תחילה על מדינות-אפריקה, ולאחר מכן על יפאן. זה היה רע, אבל לא אסון.

יש אפילו אנשים הסבורים כי תרם-הנפט (ואולי כל מילחמת יום-הכיפורים) לא היו אלא תוצאת קשר סודי שקשרו הרוסים והאמריקנים, לשם צרכיהם הכלכליים. מכיוון שלברית-המועצות יש שפע של נפט משלה, וארץ-צות-הברית מספקת בעצמה כ-85% מצרכי הנפט שלה, הן היו מעוניינות בהקטנת הזרם לאירופה וליפאן — שתי מתחרות כלכליות שהתעצמו והלכו בעזרת החרם, שהיה מכוון כביכול נגד ישראל, הנחיתו האמריקנים מכה מכאיבה על המשק האירופי והיפאני, ושיפרו את מאוץ-התשלום של עצמם. אילו הסובייטים יכלו לפתוח את אירופה בניגודות-הנפט שלהם, המובילים את הנוזל הי שחור מסיביר לליבה של אירופה.

רק לאחרונה מתפשט גל של פחדים מוות ממרכזי המידע הכלכלי אל הצמרות הפוליטיות ברחבי העולם. זפתע נסתבר שהתופעה הורגת הרבה מעבר לכך הפחדים, החששות והבענות, וגם מעבר ל"סחטנות" בממדים רגילים.

בעולם חלה מהפכה, במובנה האמיתי של המילה: תזר זה משמעותית של יחסי-הכוחות עד כדי שינוי מפת העולם.

הגורם הכלכלי הערבי מקבל ממדים שעוד לפני חר-דשים לא עלו על דעת איש.

במיספרים יבשים, מתברר שהגורם הערבי הופך למעצמה עולמית חדשה.

נסף לפצצות אטום

בשנת 1972 שילם העולם המערבי 11 ביליון דולר לאר מדינות-הנפט במיפרץ הפרסי ובאפריקה. זה לא היה הרבה. התוצר הלאומי הגולמי של יש-ראל באותה שנה היה בסדר-גודל של כמחצית הי סכום הזה.

הנה ההתפתחות: לפי החישובים הנוכחיים, יצטרך העולם המערבי לשלם לאותן הארצות, בשנת 1985, כ-300 ביליון דולר, כדומר: פי שלושים.

הנשיא קואי: למען פלסטין

חשוב זה נעשה לפני שהארצות מפיקות-הנפט הור יעזו שהמחיר ישתנה שוב באפריל הקרוב, אחרי שכבר הגדילו אותו פי ארבע בחודשים האחרונים.

אין זה עניין לעתיד הנראה רחוק. כבר בשנה שהחלה זה עתה, ישתנה זרם הכסף העולמי בצורה מבהילה.

אם כל המדינות יצרכו ב-1974 רק את כמות-הנפט שהן צרכו ב-1972 (דבר שפירושו הקפאה רראסטית של הגידול, וירידה מן הרמה הקיימת כבר), כי אז תשלם אירופה השנה לאר-תן הארצות 50 ביליון דולר (לעומת 11 בילי-יון ב-1972).

יפאן תשלם 17 ביליון במקום 3.6 ביליון, וארצות-הברית 20 ביליון במקום 4.5 ביליון. אפילו הודו הענייה תשלם ביליון, במקום 200 מיליון.

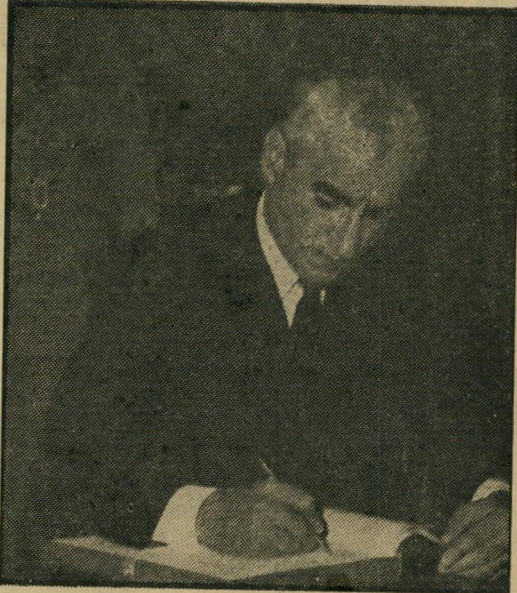
ולעומת זאת, יקבלו מדינות-ערב: סעודיה 19 ביליון (במקום 3.1), כוויית 7.8 ביליון (במקום 1.7), עיראק 5.8 ביליון (במקום 1.6), אבוודאבי 3.1 ביליון (במקום 0.5), לוב 6.5 ביליון (במקום 1.6 ביליון).

הפקת הנפט עצמו עולה פרוטות. לרשות מדינות-ערב יעמדו כבר בשנה הנוכחית סכומי-ענק, ההופכים את הכנסות מדינת-ישראל לקיצבת-עוני.

ההשפעה המיידית על מאזן-הכוחות הצבאי היא מהפ-כנית. אפילו מדינות ערביות זעירות כמו אבוודאבי תרויח השנה יותר מכפי שעלתה כל מילחמת יום-הכיפורים לישראל.

לא מכבר הציע הסננו הייב למדינות-ערב להקים כור לייצור פצצות-אטום. הסכומים הדרושים לכך (כולל רכישת המדענים הזרים, אם יש ככך צורך) הוא מבוטל, בהשוואה לסכומי-הכנסות אלה.

אבל אפילו נשק שיגרתי או כמעט-שיגרתי — מטור סימ, תותחים, טילים — הופך לעניין פעוט. מבחינה כספית, למדינות-ערב. אפילו ישלמו עבור כל הנשק מחיר מלא — הם יכולים עתה לרכוש כמויות שישראל אינה

השאח הכרסי: למען הקודש

יכולה לחלום עליהם, אלא אם כן תקבל אותן במתנה מארצות-הברית. התיצאה הראשונה, והקטנה ביותר: תגוי תה של ישראל בארצות-הברית, שהפכה כמעט שלמה במידת-החברות, והפכת עתה לכורח מוחלט.

הפרוטוקולים של זקני ערב

א כל התוצאות האמיתיות של המצב החדש הן הרבה-הרבה יותר מרחיקות לכת. כדי לשלם למדינות ערב מאות ביליונים דולרים עבור הנפט שלהן — דרוש סוף. כסף זה פשוט אינו כנמצא.

העולם המערבי פשוט לא יוכל לשלם עבור הנפט שהוא יהיה זקוק לו, במחירים שנקבעו כבר, ושייקבעו מחר ומחרתיים.

בעוד כמה שנים ייווצר מצב, שכל הכרי כזה העולמית תיעצר. הקנות-הדם של העולם המערבי תגיע לממדים של גסיסה — ואילו הערבים לא יוכלו להשתמש בכסף המוגיע אליהם.

במצב כזה יצטרכו מדינות המערב למכור לערבים את נכסיהן. הערבים יתחילו להשתלט על כלכלות המדינות האירופיות, ארצות-הברית ויפאן. אולם יש גבול שמעבר לו לא תוכל שום מדינה לסבול השתלטות של זרים על נכסיה.

פעם טענו האנטי-שמנים שחזון היהודי שזוט בעולם, ומושך בחוטים של כל המדינות

המלך פייצל: למען ירושלים

נות. על רקע זה נודדו מיסמכים כמו "הפרוטין קולים של זקני ציון". עכשיו נראה שגזע שמוי אחר יגשים פיוט ישן זה — נגד היהודים.

התמונה מבהילה במיוחד באיור כמו אפריקה. די היה באיום הראשון של המדינות הערביות, כדי להכריח את כל מדינות אפריקה השחורה לנתק את יחסיהן עם ישראל. אולם זוהי רק ההתחלה.

עם זינוק מחירי-הנפט לשחקים, מוכרחים לעלות גם מחירי כל מוצרי-הייצור. מדינות אפריקה, שאינן מייצרות, יצטרכו לשלם מחירים עצומים לא רק תמורת הנפט שהן זקוקות לו, אלא גם תמורת כל שאר המוצרים שהן מייבאות. הן תתדלדלנה עוד יותר, תפשוטנה את הרגל, ותהיינה כפופות לערבים בעבודות חדשה.

אולם גם מדינות עשירות ופורחות יעמדו בפני פשי-טת-רגל. שבתון-יוס'א' במדינות אירופה הוא רק אות ראשון לבאות.

כדי לשלם עבור הנפט הערבי (או עבור מקורות-אנרגיה אחרים, שיעלו הרבה יותר מכפי שעלה הנפט בעבר) יצטרכו מדינות המערב להדק את החגורה ולהקי טין את הסכומים שהוקדשו עד כה לצריכה הפרטית.

כבר בשנה הנוכחית — 1974 — מצפים שארצות-הברית תצטרך לצמצם את כל ההוצאות שמחוץ למחיר הנפט ב-2%. ביפאן יעלה הצימצום ל-4%.

רמת-המחיה תרד בכל הארצות המפוי תחות. המחסור כנפט יצמצם את כמות הי דשנים, וממילא את ייצור המזון. האינפלציה תשורט בכל הארצות שאינן מייצרות נפט.

מתחיל קולוניאליזם חדש, בכיוון הפוך. בימי הקר לונגיאליזם השיגרתי הכתיבו ארצות-המערב את מחירי המוצרים התעשייתיים שהם מכרו לעמים הנחשלים, ושיל-מי פרוטות עבור חומרי-הגלם שהן גולו מהם. עכשיו יכתיבו הערבים (ובגידות-הנפט — איראן, ונצואלה, ניגריה ואינדונסיה) את מחיר הנפט לארצות המפותחות, יחד עם תכתיבים פוליטיים.

הנפט בוער

ל זה עמד, בלי ספק, לנגד עיניו של קיסניגר כאשר אמר לפרופסורים שאפילו הסדר-שלום קשה, שייכפה עכשיו על ישראל, טוב לה יותר מאשר המשך הסיכסוך, שבו עומדים יחסי הכוחות להשתנות באופן דראסטי לדעתה.

הדבר מטיל אור מחריד עוד יותר על המחדל ההיסט-טורי של 1967, כאשר התעקשו מנהיגי ישראל של אז (ושל היום!) להאמין שהזמן פועל לטובת ישראל, ושעל כן כדאי לטרפד כל יוזמת-שלום שלא תשאיר בידי יש-ראל את השטחים שכבשה, במשך שש ורבע שנים פעלה אמונה זו כאופיום — ושום מידע על המתרחש בעולם הנפט, לא חדר לתודעה.

כאשר בערה השכוע בארץ-הנפט במימי אבו-רום, היה זה כאילו רשמה יד נעלמת באותיות שד אש את המילים "מנה מנה תקל ופרסין" מזל מני אמונה זו.